

Capitolul 1 versetul 12: *Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri, pe care vi le-au vestit acum cei ce v-au propovăduit Evanghelia, prin Duhul Sfânt trimis din cer și în care chiar îngerii doresc să privească.*

Dumnezeu a descoperit profeților, că ceea ce ei au prorocit nu era în primul rând pentru ei, ci pentru alții, care vor veni după ei. A făcut-o, spunându-le direct (Daniel 12, 1-9), sau prin aceea că lor le-a devenit clar din ceea ce au prorocit (Daniel 9, 26).

Expresia »pentru voi« se folosește în mod repetat în această scrisoare, și accentuat (versetul 4, 2, 7-21). Ea vrea să amintească rămășiței credincioase slabe, căreia i-a fost adresată această scrisoare, că pentru ea, cu toate că era slabă și disprețuită, erau lucruri bogate și prețioase vestite prin Evangheliile. Profeții au privit spre aceste lucruri (Matei 13, 17), și adevărații credincioși le-au așteptat (Luca 2, 25-32). Compară cu Evrei 11, 39,40.

Timpul verbului »spuneau« (la trecut, timpul imperfect) vorbește despre o lucrare repetată, de durată, una după alta, permanent! Cât de mult ne spune aceasta! Pentru proroci istoria era plină de evenimentele acestor așteptări deosebite: »Patimile lui Hristos și slăvile de care aveau să fie urmate«.

În timpul lor exista cultura veche, marile imperii mondiale și mari așteptări umane. Se preocupau gândurile lor cu acestea? – Dimpotrivă, inimile lor erau îndreptate spre tainele crucii, la smerenia și moartea ispășitoare a unui Suferind biruitor și la slăvile Lui care vor urma după această moarte. Ei apreciau împrejurările și viitorul în lumina acestor două lucruri. Dacă ei ar trăi în timpul nostru nu ar fi gândurile lor preocupate cu împlinirea lucrării minunate de la cruce și cu așteptarea slăvilor care vor veni? Dacă crucea este tema preocupării sfinților glorificați (Luca 9, 31), și ea va rămâne în eternitate (Apocalipsa 5, 6-14), nu este destul de important și demn, ca și inimile noastre să fie umplute cu ea și să pună limba noastră în mișcare? Să ne gândim la aceasta! În măsura în care gândurile noastre se aseamănă cu felul de gândire al oamenilor lumii acesteia, în aceiași măsură se depărtează asemănarea noastră cu acești oameni sfinți ai Vechiului Testament, care erau supuși lui Dumnezeu.

Lucrurile cu privire la Hristos, despre care au vorbit profeții, au fost vestite prin aceia care au predicat Evanghelia. Cuvântul »cei« (aceia care au predicat Evanghelia) arată că apostolul se referea la anumite persoane, din rândul cărora probabil se excludea pe sine.

Evanghelia prezintă cu claritate divină suferințele lui Hristos și slăvile de care aveau să fie urmate, dar sunt și slăvi pe care acum nu le posedăm. Pe acestea le vom poseda când se va arăta Domnul (versetul 13).

Când au vorbit profeții despre suferințele lui Hristos și slăvile de care aveau să fie urmate, ambele urmau să aibă loc în viitor. *Noi* ne aflăm între suferințele care au avut loc și slăvile care vor veni. Nu se spune aici că noi am primit deja aceste slăvi, dar ele ne-au fost vestite, și anume prin Duhul Sfânt trimis din cer. Până la ziua de Rusalii Duhul Sfânt nu a locuit pe pământ, tot așa cum din vechime se privea spre venirea lui Hristos aici pe pământ, pe când El încă nu era aici. Cele două caracteristici mari ale creștinismului sunt: că există un Om proslăvit în cer (Efeseni 1, 10-22), și Duhul Sfânt locuiește pe pământ (1 Corinteni 3, 16). În felul acesta cele două versete (versetul 11 și 12) prezintă marea diferență dintre creștinism și iudaism.

Desigur, Duhul Sfânt a fost totdeauna activ pe pământ. El a fost totdeauna puterea de execuție a tot ce a făcut Dumnezeu. Îl găsim deja în Geneza 1, 2. Toți cei care nu au mers la pierzare în timpul dinaintea lucrării de la cruce au fost născuți din nou și s-au întors la Dumnezeu prin acțiunea Duhului Sfânt. Căci fără nașterea din nou nu a putut și nu poate nimeni să vadă și să intre în Împărăția lui Dumnezeu – nici măcar în forma ei pământească (Ioan 3, 3,12). Dar Duhul Sfânt nu a fost încă trimis din cer de către Tatăl și de către Fiul (Ioan 14, 26; 15, 26; Faptele Apostolilor 2, 33), ca să adune pe copiii lui Dumnezeu împrăștiați, botezându-i ca să constituie trupul lui Hristos (1 Corinteni 12, 13).

În timp ce El locuiește acum pe pământ în trupul fiecărui credincios (1 Corinteni 6, 19), și în Adunare ca întreg (1 Corinteni 3, 16), El dă pricepere chiar și celui mai tânăr credincios, ca să înțeleagă gândurile lui Dumnezeu și îl aduce într-o legătură vie cu Domnul Însuși (Ioan 4, 14; 1 Ioan 5, 20). El poate să prezinte în Evanghelie totul clar și desăvârșit, ceea ce odinioară a vorbit ca Duh al lui Hristos sau Duh al prorociei prin profeți în vorbire profetică sau simbolică. În afară de aceasta El descopere și lucrurile cerești, pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru noi cei care L-am primit pe Hristos în timpul repudierii Lui, și pe care noi le posedăm deja în Hristos (Ioan 3, 12; 1 Corinteni 2, 6 și următoarele; Efeseni 1, 3). Nu se spune că toată Evanghelia constă din adevăruri care au fost deja scrise de profeți. Evanghelia nu este numai vestirea acestor lucruri, ci este mult mai mult! Duhul Sfânt a dat o carte absolut nouă, Noul Testament, ca să ne spună ce cuprinde Evanghelia. El a lăsat să fie scrisă în limba greacă, limba păgânilor, a națiunilor, cărora aparținem și noi, și nu în ebraică, limba profeților și a poporului pământesc al lui Dumnezeu. Chiar și epistola lui Iacov, care este adresată celor douăsprezece seminții ale lui Israel (Iacov 1,1), și epistolele lui Petru, adresate credincioșilor iudei, sunt scrise în greacă!

În greacă se spune textual că aceia care au vestit Evanghelia, au făcut-o »prin« Duhul Sfânt. Aceasta spune mai mult decât, că Duhul Sfânt le-a poruncit. Ei au făcut-o în puterea Duhului Sfânt, și predica lor a fost marcată de Duhul Sfânt, și anume în caracterul în care Duhul Sfânt este acum pe pământ: ca Duhul unei părtașii actuale bazată pe răscumpărarea înfăptuită și deplină.

»în care chiar îngerii doresc să privească«.

Ce rușinos este pentru noi, că neglijăm cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu și avem puțină dorință să cunoaștem toate aceste binecuvântări prețioase care ne-au fost dăruite, și care sunt descoperite în Cuvânt!

Cuvântul grecesc folosit pentru »în care să privească« este folosit și pentru »a se pleca în față« și »a se pleca înlătru« în mormântul Domnului, cum a făcut Petru, Ioan și Maria (Luca 24, 12; Ioan 20, 5, 11). Cuvântul prezintă pe cineva care se apleacă și își întinde gâtul ca să privească ceva fermecător. Este același lucru, pe care îl fac heruvimii pe capacul ispășirii (Exodul 25, 20). Îngerii sunt păziți de Domnul. Lor le-a fost dat să-și păstreze starea lor inițială; ei nu au nevoie de mântuire, așa cum avem noi oamenii păcătoși. Pentru îngerii care au căzut nu rămâne decât judecata (2 Petru 2, 4).

Îngerii au jubilat atunci când Dumnezeu a pus piatra din capul unghiului pământului. Dar au văzut ei pe Dumnezeu, sau L-au cunoscut ei înainte de a vedea pe Copilașul Isus în ieslea din Betlem? Înainte nu a existat o descoperire a lui Dumnezeu! Ei au văzut pe Dumnezeu atunci când au văzut Copilașul minunat! Oștile cerești nu au putut să tacă la nașterea Lui. O mare mulțime dintre ele au venit împreună cu îngerul care a vestit nașterea Lui, ca să laude pe Dumnezeu și să spună: »Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pământ, în oameni bună plăcere« (Luca 2, 9-14)! Tot cerul se preocupa cu ceea ce avea loc aici pe pământ, căci Fiul lui Dumnezeu a venit în lumea noastră.

Îngerii I-au slujit, atunci când a flămânzit, după ce Satana L-a ispitit în pustie (Matei 4, 11). Îngerii au venit să-L întărească în grădina Ghetsimani (Luca 22, 43). Îngerii au fost la mormântul Lui (Luca 24, 4), atunci când a înviat. Îngerii au arătat interese deosebite pentru nașterea Lui, pentru viața Lui, pentru moartea Lui și pentru învierea Lui, toate lucruri »în care îngerii doresc să privească«, cu toate că El nu a venit pentru ei, ci pentru noi păcătoșii. Îngerii au jubilat la nașterea Lui, dar au tăcut la învierea Lui. Este ca și cum ar fi zis: »Aici trebuie să lăsăm strigătul de bucurie celor cărora li se cuvine să-l aducă.« Ei îl lasă pe seama noastră, a celor pentru care El a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți (Romani 4, 25)! Creatorul lor nu a murit pentru ei, ci pentru noi!

Îngerii se uită la noi cu mult interes, ca să vadă ce influență au asupra umblării noastre aceste lucruri minunate (1 Corinteni 4, 9; 11, 10). Îngerii privesc în Adunare, deoarece în ea ei pot cunoaște înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu (Efeseni 3, 10). Ei pot cunoaște în noi, și în ceea ce ne-a fost dat, pe Dumnezeu, și în mod deosebit pe Omul, Care este Dumnezeu arătat în carne.

Aceste ființe binecuvântate nu cunosc plinătatea a ceea ce este acum partea fiecărui credincios, așa cum o cunoaștem noi, cei care avem parte de mântuire (1 Corinteni 2, 9 și următoarele). Ei au dorința aprinsă, »doresc«, să cunoască toate acestea. Ce minunat, cât de binecuvântat este ceea ce ne-a fost dăruit prin har. Ce trist este că noi cunoaștem practic și savurăm așa de puțin aceste lucruri, căci acordăm prioritate lucrurilor fără valoare ale acestui pământ.

Capitolul 1 versetul 13: De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji și puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la arătarea lui Isus Hristos.

Cuvântul »de aceea« leagă versetul 13 de versetele anterioare. În acestea am văzut: 1. Patimile lui Hristos și slăvile de care aveau să fie urmate, care întrec foarte mult binecuvântările Vechiului Testament, au fost profețite de proroci. 2. Ele sunt acum vestite prin Duhul Sfânt. 3. Citim în versetul 13 că cei credincioși vor primi pe deplin aceste slăvi la arătarea Domnului.

În mod evident apostolul se referă la primul Paște din Egipt (Exodul 12, 11). Putea să existe pentru credincioșii iudei, cărora le scria, un tablou mai clar al poziției lor – un popor ocrotit, când a avut loc judecata lui Dumnezeu, care părăsește în grabă țara robiei, ca să meargă într-o țară în care curge lapte și miere? Domnul folosește același tablou: »Mijlocul să vă fie încins, și făcliile aprinse. Și să fiți ca niște oameni, care așteaptă pe stăpânul lor« (Luca 12, 35). Prin aceasta El scoate în evidență caracterul de pelerin al celor care Îl așteaptă.

În orient se purta îmbrăcăminte lungă și largă. Dacă cineva trebuia să alerge sau să lucreze, își lega centura strâns, ridica poalele îmbrăcăminte și le prindea în centură, așa că picioarele se eliberau, iar îmbrăcăminte nu mai era o piedică la alergare și la lucru (Ioan 13, 4). Domnul vrea ca noi să nu ne facem comozi pe pământ, ci să fim totdeauna gata să facem cu toată seriozitatea voia Sa. Forma de timp a verbului, în care stă în limba greacă cuvântul »încingeți-vă« (aorist), arată caracterul complet, care are loc odată și rămâne pentru totdeauna așa.

Cuvântul grecesc tradus aici prin »minte« (compară cu Luca 1, 51; Coloseni 1, 21; 2 Petru 3, 1), este redat în Efeseni 2, 3 prin »gânduri«. Deci nu înseamnă »minte«, în opoziție cu »inimă«, așa cum facem noi deseori această antiteză, ci aptitudinea de a diferenția cu duhul, cu mintea, și în felul acesta a înțelege. Din Luca 1, 51 rezultă clar că este strâns legat de inimă, și de aceea este legat și cu voința.

Așa cum este folosit în Scriptură cuvântul »coapse«, așa cred eu, redă secretul puterii. Compară cu Deuteronom 33, 11; Iov 40, 16; Proverbe 31, 17.

Deci aici se spune să nu dăm frâu liber gândurilor noastre, minții noastre, aptitudinilor noastre de a diferenția și a înțelege, simțămintelor noastre și voinței noastre. Știm cât de ușor este luată în stăpânire lumea sentimentelor și gândirii noastre de către lucrurile cărora le acordăm atenție: prin radio, ziar, publicații, cărți, teoriile oamenilor, etc. Noi trebuie să ne încingem coapsele minții, ca să nu devenim întinați, și să ne putem preocupa numai cu »harul care ne va fi adus la arătarea lui Isus Hristos«.

Iov a practicat aceasta. El spune: »Făcusem un legământ cu ochii mei, și nu mi-aș fi oprit privirile asupra unei fecioare« (Iov 31, 1). Pavel spune: »Noi răsturnăm raționamentele și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos« (2 Corinteni 10, 5). Dacă orice gând al meu îl voi face rob ascultării de Hristos, atunci niciodată nu „voi înțelege (?)” argumentele care vor să dovedească că ceva în Cuvântul lui Dumnezeu este fals. Nu voi

căuta niciodată să găsească o explicație pentru un anumit loc din Scriptură, prin care s-ar dovedi că Cuvântul nu ar sta în opoziție cu o teorie omenească sau cu ceva pe care oamenii numesc „știință”. Voi căuta totdeauna să aflu gândurile lui Dumnezeu (Efeseni 6, 14) și mă voi supune fără condiții autorității Cuvântului Său, așa cum îmi va deveni clar sub călăuzirea Duhului Sfânt, când prin rugăciune și în dependență totală de El voi cerceta și voi judeca teoriile omenești prin Cuvânt, adică atunci când Domnul îmi va încredința misiunea să judec aceste teorii, ceea ce ar fi o mare excepție în căile Sale normale cu ai Săi (Romani 16, 19 și următoarele).

»Fiți teji«. – Timpul verbului (participiu prezent) arată că trebuie să fie o stare permanentă, o obișnuință constantă. Înseamnă că noi nu stăm sub o anumită influență. Dimineața, când încă nu am mâncat și nu am băut nimic, suntem cu stomacul gol; cu privire la băuturile ametoitoare se spune același lucru, dacă nu am băut nimic (Luca 12, 45).

Cine nu este treaz, acela nu vede clar și nu vede realitatea. El nu mai este în stare să se preocupe de un lucru. Noi trebuie să ne păstrăm liberi de puterea ametoitoare a lumii prezente, ca să ne putem îndrepta nestingheriți privirea spre lucrurile viitoare. Nu trebuie să permitem nimănui să aibă influență asupra noastră, nici asupra minții și nici asupra sentimentelor (Galateni 5, 1,13), pentru ca în felul acesta Duhul Sfânt să ne poată umple și să poată lucra liber prin noi (Efeseni 5, 18).

Petru este în mod deosebit un hrănitor al speranței. El deschide ochii speranței slavei care se va descoperi. Centura se potrivește unuia care speră, căci centura este simbolul renunțării la o plăcere prezentă. Centura și lampa sunt semnele caracteristice ale unuia care așteaptă (Luca 12, 35). Centura împiedică ca sentimentele să se preocupe cu lucrurile actuale; lampa arată că eu sunt un călător pe un drum întunecos.

Găsim în acest capitol credința în Domnul, dragostea față de El (versetul 8) și aici speranța în El. Aceste trei lucruri le găsim în Noul Testament de mai multe ori împreună. Dar aici le găsim pe toate trei legate de o Persoană, cu Persoana Aceluia pe care Îl iubim, deoarece El ne-a iubit mai întâi.

Suntem îndemnați să facem ce au făcut profeții (versetele 10-12). Ei s-au preocupat cu slava care va veni – noi să sperăm la descoperirea lui Hristos. După forma la care stă verbul (imperativ – poruncă – aorist) este o poruncă de a face aceasta odată pentru totdeauna.

Descoperirea lui Hristos va avea loc, când El, însoțit de toți sfinții Lui cerești, va veni din cer pe pământ și orice ochi Îl va vedea (Iuda 14; Apocalipsa 19, 14; 1, 7). Atunci lumea va vedea cu adevărat cine este El, Cel pe care ea L-a respins și L-a crucificat (1 Corinteni 2, 8). Ea va vedea și cine suntem noi de fapt, căci și noi vom fi descoperiți (Coloseni 3, 4; Romani 8, 19). Am văzut că Petru nu scrie despre Adunare ca atare, - acesta este adevărul care a fost încredințat apostolului Pavel. De aceea Petru nu vorbește despre răpirea Adunării, așa cum o face Pavel (1 Corinteni 15, 51-54; 1 Tesaloniceni 4, 13-17). El se limitează – cu o excepție (2 Petru 1, 19 și următoarele) – la venirea Domnului ca să elibereze pe sfinții Săi de pe pământ și să-i binecuvânteze cu slăvile Împărăției de o mie de ani a păcii. Dar el nu vorbește despre această mântuire și slavă, ci despre ce va fi partea sfinților cerești, atât a acelor din Israel, care au primit pe Domnul Isus și acum se află în afara poporului Israel, cât și a noastră, a credincioșilor dintre națiuni, care vom avea aceiași parte ca și ei. El vorbește despre harul care ne va fi adus atunci.

Noi vom fi proslăviți împreună cu Domnul (Romani 8, 17). Noi posedăm deja acum mântuirea sufletului nostru, pe baza lucrării Sale și a învierii Sale (versetul 9). Aceasta este un har deosebit. Dar nu este tot harul. Noi așteptăm înfierea, mântuirea trupului nostru (Romani 8, 23). Trupul nostru va fi schimbat asemenea trupului Său de slavă (Filipeni 3, 21). Vom fi asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu, pentru ca El să fie Cel Întâi-născut între mai mulți frați (Romani 8, 29).

Slava lui Hristos și a sfinților Lui cerești va străluci peste pământ și peste sfinții Lui de pe pământ. »Când se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi

împreună cu El în slavă» (Coloseni 3, 4). Pământul și toți cei de pe pământ vor vedea slava noastră.

Acesta este harul care ne va fi adus la arătarea lui Isus Hristos. Ce perspectivă pentru sărmanii aleși »care trăiesc ca străini împrăștiați«! (capitolul 1, 1) Nu este aceasta suficient ca să ne îndreptăm pe deplin speranța asupra acestor lucruri, adică să renunțăm la toate, să uităm toate? Conform Levitic 11, 9-12, numai peștii aceia erau curați, care aveau solzi și aripioare (înotătoare), și israeliții aveau voie să mănânce numai astfel de pești. Solzii constituie protecția contra apei în care înoată, ca apa să nu pătrundă în ei; aripioarele îi ajută să înainteze rapid. Nu sunt acestea »coapsele minții încinse«? Tot ce era în apă și nu avea solzi și aripioare trebuia să fie o urâciune pentru Israel. În trei versete este folosit de trei ori cuvântul urâciune. Aceasta ne arată ce sunt influențele și principiile lumii în ochii lui Dumnezeu.

Nădejdea slavei lui Hristos alungă din inima noastră în mod necesar tot ce aparține lumii ((1 Ioan 3, 3). Dar pentru aceasta este necesară hotărâre, luciditate și coapsele minții trebuie să fie încinse. »Dorim ca fiecare din voi să arate aceiași râvnă, ca să păstreze până la sfârșit o deplină nădejde, așa încât să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele celor ce prin credință și răbdare moștenesc făgăduințele« (Evrei 6, 11-12).

Capitolul 1 versetul 14: Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați târați în poftele pe care le aveți altădată, când erați în neștiință.

După ce Petru în versetele anterioare ne-a condus până la sfârșit, ne aduce acum înapoi și ne spune cum trebuie să umblăm. Să nu facem ce ni se pare că este bine, ci ceea ce ne spune Tatăl nostru. Și El dorește să vadă la noi sfințirea practică.

Credincioșii sunt numiți aici »copii ascultători«, așa cum în alte locuri sunt numiți »copii ai luminii« (Efeseni 5, 8) sau »fii ai luminii« (1 Tesaloniceni 5, 5). Cei necredincioși sunt numiți »copii ai mâniei« (Efeseni 2, 3) sau »fiii neascultării« (Coloseni 3, 6; Efeseni 2,2; 5, 6).

Cuvântul grecesc pentru „copil” (tekna) vorbește despre descendență, despre origine. Cei care nu sunt născuți din nou aparțin neascultării, așa cum aparține un copil mamei sale. Este natura lor, să fie neascultători de Dumnezeu (Romani 3, 18). Cei născuți din nou aparțin ascultării. Avem aici cele două clase de oameni, despre care Scriptura vorbește, în caracterul lor esențial și permanent. Peste o clasă va veni mânia lui Dumnezeu (Efeseni 5, 6), celelalte clase aparțin toți cei care sunt »preaiubiți« (1 Petru 2, 11).

Deci, toți copiii lui Dumnezeu sunt »copii ai ascultării«, căci toți cei născuți din nou poartă acest caracter. Prin faptul că au ascultat de adevăr au fost născuți din nou prin Cuvântul lui Dumnezeu viu și care rămâne în veac (versetul 22 și următoarele). În versetul 2 se spune cu alte cuvinte: »prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultare« - spre ascultarea unui copil, așa cum o vedem în chip desăvârșit la Domnul Isus. Deoarece El este modelul nostru și viața noastră, am fost aduși prin Duhul Sfânt la *ascultarea Sa* și la stropirea cu sângele Său. Duhul Sfânt, atunci când ne-a pus deoparte prin nașterea din nou, nu ne-a adus la Lege, unde erau iudeii, și nici la desfrânarea păgânilor. El ne-a adus la ascultarea față de *Domnul Isus* și de Cuvântul Său. Aceasta este Legea desăvârșită a libertății (Iacov 1, 25), tot așa cum mâncarea Domnului a fost să facă voia Tatălui care L-a trimis (Ioan 4, 34).

Aici (versetul 14) nu se spune cui aparținem. Prin aceasta accentul se pune în mod deosebit pe ascultare.

Ca totdeauna, Petru tratează problema practic. Dacă noi prin natura noastră nouă suntem copii ai ascultării, atunci trebuie să arătăm aceasta în viața noastră zilnică. Viața noastră trebuie să fie asemenea sfințeniei, și nu asemenea plăcerilor noastre de odinioară. Era foarte necesar să fie amintită aceasta aici în această scrisoare, deoarece apostolul scria credincioșilor dintre iudei. Suntem în pericol să cădem dintr-o extremă în alta. Cât de ușor se puteau gândi, că pentru aceia care au fost eliberați din robia

Legii nu mai era nici-o îngrădire. Dar Hristos ne-a eliberat de Lege, ca să ne așeze într-o ascultare mult mai adâncă și mai statornică (Galateni 5, 13; Romani 7, 4). Am fost eliberați de legea păcatului și a morții (împotriva căreia în mod deosebit Israel, dar și fiecare om în general, luptă zadarnic) prin Legea Duhului de viață în Hristos Isus, care este Legea noastră (Romani 8, 2). Aceasta a avut loc, pentru ca prin mântuire să fie împlinite în noi cerințele drepte ale Legii, noi, cei care nu mai trăim după fire, ci după Duhul (Romani 8, 4). Și care este cerința dreaptă a Legii? Este cerința după o ascultare absolută. Noi nu ne mai aparținem, ci noi am fost cumpărați cu un preț (1 Corinteni 6, 20). Noi nu suntem sub Lege, dar nu suntem fără o Lege înaintea lui Dumnezeu, ci suntem supuși lui Hristos potrivit legii! (1 Corinteni 9, 20 și următoarele) Creștinul care vrea să fie liber de autoritatea Domnului Său și a Cuvântului Său, acela neagă pe Domnul său.

Găsim mereu în Scriptură că natura și practica sunt legate una de alta. »Ori faceți pomul bun și rodul lui bun, ori faceți pomul rău și rodul lui rău; căci pomul se cunoaște după rodul lui« (Matei 12, 33). »Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățaturii, pe care ați primit-o. Și prin faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii« (Romani 6, 17-18).

Deci orice creștin este un »copil al ascultării«, un »sclav al lui Dumnezeu« și un »sclav al neprihănirii«. Așa este el în ceea ce privește ființa lui, natura lui. Dar pe lângă aceasta el mai are carnea, căci se spune, ca el să nu se încreadă în carne (Filipeni 3, 3). Această carne pofteste împotriva Duhului (Galateni 5, 17), și Duhul pofteste împotriva cărnii, »așa că nu faceți ceea ce voți« ... Aceasta înseamnă nu numai să nu faci ceea ce nu trebuie, ci nici propria voie să n-o faci, deci în ascultare să faci voia altuia – voia Domnului nostru.

Nu vrem să negăm că în creștin există două naturi. El păcătuiește: acesta este rodul naturii rele prezente, a cărnii. El iubește poporul lui Dumnezeu și slujește Domnului: acesta este rodul unei alte naturi. »Păcatul în firea pământescă« (Romani 8, 3) este rădăcina tuturor păcatelor creștinului. Dar el a fost eliberat de puterea lui și prin Duhul poate să nu-i mai facă poftele, să se bucure în Domnul și să asculte de Dumnezeu. Dar el nu trebuie să uite că în el este carnea (sau: firea pământescă), și nu trebuie să se încreadă în ea nici măcar o clipă.

Deosebit de important în această privință este să ne ferim de obiceiurile vechi. Dacă am primit pacea, sau am primit lumină cu privire la poziția noastră minunată de creștin, sau despre caracterul adevărat al Adunării, deseori uităm că deprinderile noastre au venit din starea noastră. În timpul în care Duhul Sfânt nu este întristat (Efeseni 4, 30), și de aceea poate să facă să lucreze asupra sufletului nostru întreaga putere a adevărului redescoperit, aceste deprinderi au putere mică în viața noastră. Dar când prima proștețime a trecut, ele își redobândesc ușor influența lor rea.

În afară de locul acesta, cuvântul grecesc pentru »să nu te lași târât« (textual: a se potrivi) se mai folosește în Noul Testament în versetul »Să nu vă potriveți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre« (Romani 12, 2). Din aceasta rezultă clar înțelesul acestui cuvânt. Prezentarea noastră la exterior, așa cum se arată ea în gândire, în vorbire, în comportare și stilul de viață, în felul în care luăm decizii și folosim lucrurile, deci în toate „formele” în care noi ne facem cunoscut în afară, trebuie să fie în concordanță cu ceea ce noi suntem lăuntric.

»Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi« (2 Corinteni 5, 17). Sunt aceleași cuvinte care se folosesc în legătură cu starea veșnică (Apocalipsa 21, 4 și următoarele). Aceasta dovedește că noi suntem deja acum legați cu lucrurile veșnice și proslăvite. »Forma» noastră trebuie să rezulte din ele și să fie în concordanță cu ele. În toate trebuie să se vadă că noi suntem alți oameni, nu suntem fii ai neascultării, ci copii ai ascultării. »Poftele de altă dată« amintesc de »păcatele vechi« (2 Petru 1, 9) și de »aluatul vechi« (1 Corinteni 5, 8). Dorința noastră, dorința omului nou, este acum spirituală – dorește să glorifice pe Dumnezeu, prin ascultarea de Domnul nostru. Eu cred că există o diferență între

»poftele de altă dată« prezentate aici, și »poftele firii pământești, care se războiesc cu sufletul« (1 Petru 2, 11). Cred că ultimele se pot aplica în general, iar primele se referă mai mult la obiceiurile religioase. Poftele unui om nenăscut din nou nu se îndreaptă numai spre lucruri imorale și grosolane. Sunt caractere care simt nevoia lucrurilor religioase. Dar și acestea rezultă din natura decăzută, dușmană față de Dumnezeu, a omului.

Pentru credincioșii dintre iudei, cărora le scria Petru, pericolul era mare, ca să se reîntoarcă la formele pământești ale închinării lui Dumnezeu. Din Faptele Apostolilor și din mai multe Epistole știm ce luptă a dus Pavel împotriva acestui pericol (Faptele Apostolilor 15; Galateni 4, 9-11). Chiar și Petru (Galateni 2, 11) și Pavel (Faptele Apostolilor 21, 26) au căzut câteodată sub influența lor. »Felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri« (versetul 18) a fost viața lor religioasă. Ei au fost eliberați de ea, căci numai ce are viață, pentru că se naște din viață, poate sta înaintea lui Dumnezeu. Când credincioșii se reîntorc la servicii divine pământești, atunci se reîntorc la ceva mort. Iudaismul a posedat de la Dumnezeu însuși forme și slujbe prescrise, dar el era mort. El era în legătură cu omul firesc de pe pământ și era adaptat la el. De aceea citim în Epistola către Evrei despre curățirea de faptele *moarte*, ca să slujim Dumnezeului Celui viu (Evrei 9, 14). Cele mai multe biserici imită sistemul iudaic. Dacă modelul, care a fost dat de Dumnezeu, este mort, ce trebuie atunci să fie imitația?

Dar și noi suntem expuși aceluiași pericol! Cât de des vedem la frați obiceiurile și felul de gândire al vieții lor religioase de odinioară! Și dacă și noi facem ceva, pentru că noi sau alții au făcut odinioară tot așa, nu este același lucru? În acest caz nu ia naștere din exercițiile spirituale ale inimii, care este în părtășie cu Domnul și este învățată de El. Poate să ia naștere un „fel de comportare al fraților” sau „o învățătură a fraților”, care este moartă!

»când erați în neștiință«

La iudeii era o părere fixă, că păgânii erau neștiutori. Dar Domnul (Ioan 3, 10 și următoarele; Marcu 12, 24) și mai târziu ucenicii (Faptele Apostolilor 3, 17) au dovedit că și iudeii erau tot așa. Exista cel mult o diferență graduală. Acolo unde nu se vede adevărata lumină și adevărata dragoste (Ioan 1, 5) și Dumnezeu nu este cunoscut ca marele Dătător (Ioan 4, 10), acolo nu există o adevărată cunoaștere a lui Dumnezeu.

Petru spune aceasta aici, ca să le arate adevărata lor stare înaintea lui Dumnezeu. Dar cuvântul în sine vorbește despre o necunoaștere, despre ceva, care de fapt este prezent, dar nu este observat sau cunoscut (Efeseni 4, 17-19; Faptele Apostolilor 17, 30). În limba greacă cuvântul »neștiință« este însoțit de articol, și prin aceasta se arată că este vorba de cunoscuta neștiință mare. Este legată de nebăgarea de seamă, de aceea neștiutorii sunt responsabili și vinovați.

Dacă aceasta era starea din care veneau poftele lor de odinioară, cât de nepotrivite erau acestea acum pentru ei, căci ei aveau ungera din partea Celui sfânt și știau toate lucrurile (1 Ioan 2, 20)!